

18. „Vreau să simt intens prezența lui Dumnezeu”

Praise-&-Worship-Events din zilele noastre sunt, așa cum am menționat mai sus, caracterizate în principal de muzică pop sau rock creștină. Măinile sunt ridicate, șoldurile se balansează, uneori se dansează, ca într-o discotecă. Totul se numește „momente sfinte” și „L-am simțit intens pe Dumnezeu”, „Dumnezeu era prezent în mod simțitor”, „Duhul lui Dumnezeu sufla peste scenă”.

Când auzi asta, inevitabil te gândești: și eu aș vrea să fiu acolo! - Întrebare este, însă: Dacă Îl experimentezi pe Dumnezeu în mod simțitor sub influența muzicii rock creștine, în ritmul chitarelor electrice și al tobelor puternice - nu se confundă cumva efectul bătăii și al ritmului muzicii cu Dumnezeu?

Putem să ne imaginăm foarte bine că mai ales tinerii sunt foarte deschiși la acestea, pentru că ei sunt adesea în căutarea unei experiențe intense cu Dumnezeu. Dacă nu o găsesc în propria lor biserică, așa cum am descris mai sus, și apoi merg la o festivitate Praise-&-Worship, aceasta poate avea efecte neașteptate. Pentru prima dată, ei experimentează un sentiment pe care nu l-au mai cunoscut până atunci și ajung la concluzia că acesta vine de la Dumnezeu. Totuși, marea întrebare este: Acest sentiment vine de la Dumnezeu sau poate fi experimentat în același mod și la un concert rock laic?

Nu este această aparentă trăire intensă a lui Dumnezeu o imitație (proastă) a ceea ce Dumnezeu vrea să ne ofere cu adevărat atunci când El ne întâlnește în Cuvântul Său? Ne putem gândi la Iane și Iambre, care au vrut cândva să imite tot ceea ce Moise a realizat prin puterea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel îl avertizează cu tărie pe tânărul Timotei împotriva acestor imitații, care aveau să apară mai ales în zilele din urmă:

2 Timotei 3.1-9: Să știi dar aceasta, că în zilele din urmă vor veni timpuri grele; pentru că oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, aroganți, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, fără sfințenie, fără afectivitate naturală, neînduplecați, defăimători, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, trădători, încăpățânați, îngâmfăți, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea: depărtează-te și de aceștia! Pentru că dintre aceștia sunt cei care pătrund în case și captivează femei ușurate, împovărate de păcate, mânate de felurite poftă, întotdeauna învățând și neputând veni niciodată la cunoștința adevărului. Iar după cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, așa și aceștia se împotrivesc adevărului, oameni stricați la minte, dezaprobați în ceea ce privește credința. Dar nu vor înainta mai mult, pentru că nebunia lor va fi arătată deplin tuturor, după cum a fost și a acelora.

În special muzica rock și pop și, de asemenea, adunările în masă de oameni sunt foarte potrivite de a crea un sentiment plăcut în rândul ascultătorilor. De altfel, la concertele laice se poate experimenta acest sentiment și fără Dumnezeu – și, spus în treacăt, adesea după consumul de droguri. Dar acest lucru este prea puțin, pentru că de la o festivitate creștină și, de asemenea, de la un Praise-&-Worship-Event ne putem aștepta la mult mai mult decât la un „simțământ de bine”. Deci, versurile creștine ale muzicii rock și, de asemenea, muzicienii, prin faptul că se declară creștini, nu fac dintr-un astfel de eveniment ceva cu adevărat spiritual. Ca o paranteză, și fără a dori să jignim pe mulții muzicieni sinceri: se are impresia că

această mișcare are adesea ca scop și avantaje financiare și nu întotdeauna numai glorificarea lui Dumnezeu.

Deci, există trei surse diferite pentru activitățile noastre spirituale:

- Prima sursă este *Dumnezeu*, respectiv *Duhul Sfânt*.
- Sursa a doua este *carnea*, deci tot ceea ce este legat cu natura omului firesc.
- Sursa a treia este *diavolul și demonii lui*.

Nu vrem să mergem atât de departe încât să îl punem imediat pe diavol ca sursă a acestor lucruri, dar carnea noastră veche și incorigibilă este întotdeauna, iar diavolul își găsește repede un aliat în carnea noastră. De aceea, Pavel le scrie credincioșilor din Roma:

Romani 13.14: Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de carne, ca să-i satisfaceți poftete.

În culturile idolatre păgâne, muzica cu ritmuri dure și cântece monotone este folosită pentru a produce extaz. Acest lucru merge atât de departe încât cântăreții, muzicienii, dansatorii și ascultătorii intră în cele din urmă într-o transă. Ei se află atunci într-o stare în care sunt preluați de demoni, adică acești demoni pot exercita putere asupra lor.

Și muzica rock din țările occidentale produce un extaz, iar acest lucru este valabil și pentru muzica rock creștină. În legătură cu spiritul de exaltare carismatic, trebuie să presupunem și aici că unele efecte (căderea pe spate, bâlbâiala, țipetele etc.), care apar în mod similar și la popoarele primitive, indică faptul că aici este prezentă o influență demonică. Desigur, depinde și de măsura în care te deschizi la aceste lucruri, de cât de tare se aude această muzică și de ce procese dinamice de grup au loc.

Sentimentul nu joacă nici un rol?

S-ar putea să se fi creat impresia că închinarea creștină nu ar avea nimic de-a face cu sentimentele. Ei bine, cu siguranță există o armonie în privința aceasta, că adevărata închinare este cu greu posibilă fără senzații și sentimente interioare. Cu toate acestea, ar trebui să ne gândim la modul *cum* sunt declanșate astfel de sentimente.

Evangeliiile relatează istoria patimilor Domnului într-un mod foarte sobru și obiectiv. Dacă scriitorii ar fi vrut să provoace izbucniri de emoție, probabil că ar fi povestit altfel patimile lui Hristos (ca în filmul „Patimile lui Hristos”¹). Duhul Sfânt pare să indice prin aceasta că adorarea nu ar trebui să provină în primul rând dintr-un anumit sentimentalism, ci dintr-o preocupare mai profundă cu Domnul și o înțelegere a Cuvântului Său.

¹ Este absolut suficient să se citească descrierile acestui film. Recomandăm insistent să nu se vizioneze filmul acesta!

În modelele din Vechiul Testament, de exemplu, găsim modele care mișcă inima, care indică spre suferințele lui Hristos (de exemplu, viața lui Iosif). Psalmii sunt plini de descrieri ale suferințelor lui Hristos. Cu toate acestea, aceste pasaje necesită timp de liniște și studiu serios al Cuvântului lui Dumnezeu. În liniștea din fața lui Dumnezeu, Duhul Sfânt ne introduce în profunzimea suferințelor și ne oferă înțelegere despre învierea și glorificarea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu.

Aceste teme nu se încadrează în niciun fel de program de „divertisment”. Dimpotrivă, ele presupun liniște înaintea lui Dumnezeu și o meditare serioasă din partea credinciosului. La fel, doar cei care au exersat pentru ei înșiși preocuparea în tăcere cu gloria Domnului vor aprecia cu adevărat un tip simplu de adunare și de închinare creștină. Ceilalți vor experimenta doar plictiseala. Așa după cum am văzut deja din exemplul lui Avraam, adevărata închinare este precedată de o mare muncă spirituală de căutare și ridicare a comorilor. Drept urmare închinarea este mai întâi ceva foarte personal, chiar intim, între credincios și Domnul său, și abia apoi ceva comun. Desigur, este mai plăcut, pentru că necesită mai puțin efort, să te lași „condus” de alții la un Praise-&-Worship-Event de închinare aparentă, decât să petreci timp în timpul săptămânii pregătindu-te pentru ora de închinare.

Este suficientă „simțirea intensă a prezenței lui Dumnezeu”?

Pentru unii, „simțirea intensă a prezenței lui Dumnezeu” este o confirmare a faptului că Dumnezeu i-a acceptat sau că sunt pe calea cea bună. Dar este oare suficient să experimentezi pur și simplu prezența lui Dumnezeu, presupunând că Dumnezeu a fost de fapt prezent la un astfel de eveniment sau la o întâlnire a bisericii? Pentru că cineva poate fi chiar „făcut părtaș al Duhului Sfânt” (Evrei 6.4) - adică să experimenteze prezența lui Dumnezeu - și totuși să fie pierdut; cineva poate fi „luminat” și „să fi gustat darul ceresc” (Evrei 6.4) și totuși să rateze ținta; cineva poate spune „Doamne, Doamne” (Matei 7.22) și totuși să fie pierdut pentru totdeauna.

O persoană din Biblie a experimentat prezența lui Dumnezeu într-un mod deosebit, dar pentru această persoană aceasta nicidecum nu a fost confirmarea că Dumnezeu a acceptat-o, a fost exact opusul. Această persoană a văzut chiar o mână din prezența lui Dumnezeu:

Daniel 5.1-5: Împăratul Belșatar a făcut un mare ospăț pentru o mie din mai-marii săi și a băut vin înaintea celor o mie. Pe când gusta vinul, Belșatar a poruncit să se aducă vasele de aur și de argint pe care le luase Nebucadnețar, tatăl său, din templul care era la Ierusalim, ca să bea cu ele împăratul și mai-marii săi, soțiile sale și concubinele sale. Atunci au adus vasele de aur care fuseseră luate din templul casei lui Dumnezeu care era în Ierusalim; și împăratul și mai-marii săi, soțiile sale și concubinele sale au băut cu ele. Au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur și de argint, de aramă, de fier, de lemn și de piatră. În clipa aceea au apărut niște degete de mână de om și au scris în fața lămpii, pe tencuiala zidului palatului împăratului; și împăratul a văzut partea mâinii care scria.

Însă această întâlnire a slujit numai pentru a face cunoscut sentința de moarte.

Cum au experimentat persoane biblice prezența lui Dumnezeu

Adesea, în entuziasmul de după un Event, se spune că Dumnezeu a fost concret prezent. Ei bine, vrem să lăsăm această afirmație așa. Dar vrem să întrebăm dacă această „prezență” - această euforie, că Dumnezeu era prezent în mod clar - era cu adevărat Dumnezeu sau doar un sentiment declanșat de muzica tare, de o adunare mare de oameni și de procesele dinamice de grup legate de aceasta.

În Biblie există mulți oameni care au experimentat prezența lui Dumnezeu în mod concret. Dar acest lucru s-a întâmplat în singurătate și a implicat elemente care, de obicei, lipsesc în mișcarea Praise-&-Worship. Să privim la câțiva credincioși.

Avraam

Întâlnirea din Geneza 15 a avut loc în legătură cu o jertfă. Avraam a primit o impresie înspăimântătoare despre sfințenia lui Dumnezeu când a văzut fumul unui cuptor și o flacăra de foc trecând între bucățile jertfei în întineric adânc. În Geneza 17 citim că el a căzut cu fața la pământ.

Iacov

El a văzut într-o viziune pe Dumnezeu deasupra scării care urca la cer, și reacția lui este:

Geneza 28.16,17: *S-a temut și a zis: „Cât de înfricoșător este locul acesta! Aceasta nu este altceva decât casa lui Dumnezeu și aceasta este poarta cerurilor!”*

Moise

Chiar dacă Moise a fost un instrument ales al lui Dumnezeu - cât de impresionat a fost el de sfințenia lui Dumnezeu. Experiența sa nu l-a animat nici la un cântec „Holy-Holy-holy” și nici nu a produs în el un cântec de aleluia. Impresia a fost cu totul alta, când Dumnezeu i s-a arătat în tufișul aprins:

Exodul 3.6: Moise și-a ascuns fața, pentru că *se temea* să se uite spre Dumnezeu.

Ilie

Ilie a trebuit să învețe că Dumnezeu nu poate fi găsit în tunetul unui vânt puternic sau al unui cutremur sau în lumina unui foc puternic. Poate fi găsit Dumnezeu astăzi în tunetul tobelor și în efectele de lumină intermitentă de pe scenă? Sau trebuie să avem o mare liniște pentru a mai auzi „un glas blând, în șoaptă” (1 Împărați 19.12)? Cine, ca și Ilie, își mai „acoperă fața cu mantaua sa” pentru a auzi glasul lui Dumnezeu (1 Împărați 19.13)?

Isaia

La Isaia găsim un alt element foarte important, indispensabil în întâlnirea cu Dumnezeu: el îl vede pe Dumnezeu în sfințenia Sa, în templul Său, și care este primul lucru care îl frapează? Că propria sa stare nu este în conformitate cu sfințenia lui Dumnezeu:

Isaia 6.5: Atunci am zis: „Vai de mine! pentru că sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; pentru că ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

Mai întâi, trebuia să se facă ispășire pentru el cu un cărbune aprins de pe altar (Isaia 6.6,7). Dacă cineva vrea să se întâlnească cu Dumnezeu la Praise-&-Worship-Events - este atunci aceasta legată de această puternică conștientizare a propriei infidelități? Și își dă cineva seama că focul judecății de la Golgota a fost necesar pentru a ispăși chiar și necurăția buzelor noastre - cuvintele noastre profane?

Ezra

Ezra nu a trebuit să facă mulțimea prezentată în Neemia 8 să se entuziasmeze folosind muzică tare pentru a putea suporta să asculte ore în șir, atunci când ce se citea Legea, sau pentru a putea ridica mâinile la cer și a se prosterna (umili) în fața lui Dumnezeu. Această prosternare a poporului este cea care face ca spiritul de pocăință (și de condamnare de sine însuși) să fie vizibil în rândul poporului. Acesta este adevăratul spirit al închinării: când tu însuți devii foarte mic și Dumnezeu devine foarte mare.

Daniel

Care este reacția lui Daniel atunci când primește o viziune a lui Hristos (Daniel 10.5,6)? Deși este numit de Dumnezeu „om preaiubit”, citim despre groaza care l-a cuprins:

Daniel 10.16: Domnul meu, din cauza viziunii au venit asupra mea durerile mele și am pierdut orice vlagă.

Acesta nu pare a fi un sentiment de fericire, care se dorește să fie experimentat din nou cât mai curând posibil.

Pavel

În Noul Testament nu este altfel: când Domnul S-a arătat lui Pavel în Faptele apostolilor 9, reacția acestuia este următoarea:

Faptele apostolilor 9.5: Cine ești, Doamne?

și:

Faptele apostolilor 22.9,10: Ce să fac, Doamne?

Deci el voia să cunoască pe Domnul, cine este El în realitate și să-I slujească în ascultare. Reacția lui la arătarea Domnului era:

Faptele apostolilor 9.9: Și a fost fără vedere trei zile și n-a mâncat, nici n-a băut.

Concluzie

Așa cum am spus, dorința în astfel de Events este, cu siguranță, și aceea de a-L preamări pe Dumnezeu și de a avea propria viață judecată în lumina lui Dumnezeu - dar este acest scop atins? Să ne inspirăm din exemplele din Scriptură, pe care le-am văzut mai sus, pentru comparație. Desigur, intrarea în prezența sfântă a lui Dumnezeu s-a schimbat în Noul

Testament. În Vechiul Testament a existat întotdeauna o anumită teamă asociată cu intrarea marelui preot în Locul Preasfânt. Noi, pe de altă parte, intrăm în prezența sfântă a lui Dumnezeu cu mare îndrăzneală și cu totul fără teamă sau neliniște (compară cu Evrei 10.19). Cu toate acestea, nevoia de frică de Dumnezeu nu s-a schimbat și dorim să învățăm acest lucru de la toți cei enumerați mai sus. Să ne întrebăm: în ce fel Praise-&Worship-Events încearcă să atingă acest scop - și anume, experimentarea prezenței lui Dumnezeu?

Dumnezeu poate folosi cu siguranță muzica pentru a trezi în noi „sentimente sfinte” și poate, de asemenea, să le vorbească oamenilor în cadrul unor evenimente de masă. Cu siguranță că există și celebra excepție de la regulă. Să ne amintim că Dumnezeu poate folosi orice - chiar și un măgar (Numeri 22.28) - pentru a vorbi inimilor noastre, dar asta nu face încă din acest mijloc un instrument dumnezeiesc. Deși Dumnezeu poate folosi orice în suveranitatea Sa, acest lucru nu ne absolvă în niciun fel de responsabilitatea noastră de a vesti lucrurile spirituale prin mijloace spirituale (compară cu 1 Corinteni 2.13).